

WARDONGREPPET

Äntligen stod prästen i predikstolen. Den sedvanliga 20-hövdade församlingen hade utökats till 23, endast och allenast därför att Glasmästaren inte tillräckligt omsorgsfullt tagit ut puttlinjen på Perstorps 18:e med påföljd att Gösta ensam tog hem dagens spel och därigenom fick rätt att bestämma över lekkamraternas öden nästföljande dag.

Så var vårt bet.

Lekkamraterna – det är Glasmästaren, Holgersson och jag. Den fjärde av oss är Gösta och det var han som stod i predikstolen för att utveckla tankar kring Luk 15:1-10 om Det förlorade fåret och den borttappade penningen, denna tredje söndag efter Trefaldighet i den skönaste av svenska månader.

Gösta är präst. Och golfare. Glasmästaren envisas med att i motgång kalla honom Gösta Berling, vilket han inte tycker om och jag förstår honom, för likheterna med denna litterära gestalt är inga.

Gösta är en god Herrens tjänare och, vilket kanske betyder mer i vår krets, en vidunderlig golfspelare, avsevärt mycket skickligare än såväl Glasmästaren, Holgersson som mig

Men även golfspelande präster med lågt handicap kan ha svaga ögonblick vilka ingen av oss tre andra är sena att utnyttja.

Men på Perstorps 18:e hade han varit stark. Därför satt vi nu i hans kyrka. Ty som obestriddig vinnare av lördagens fyrboll, fick han själv bestämma hur segerns sötma skulle njutas.

Glasmästaren hade sannolikt i händelse av seger utbett sig en bättre middag. Kompletterad med vederbörliga hyllningsanföranden. (Det brukade han välja).

Själv vann jag en gång och fick värdefull kamrathjälp med röjning av trädgården.

Holgersson skulle helst inte vinna. Han är golffreak och har två gånger tvingat Prästen respektive mig till posten för att helårsprenumerera på amerikanska golfmagasin.

Det är stökigare än det låter, kan jag berätta

Prästen, den skickligaste av oss, hade faktiskt aldrig vunnit förrän denna lördag. Han hade varit snubblande när vid varje vår

sammankomst, men Glasmästaren brukade med diverse mentala tricks få honom att utföra de mest häpnadsväckande missar.

Så icke denna lördag. Prästen fick äntligen bestämma:

- I morgon skall ni gå i kyrkan och närvara vid högmässan!

- Den börjar klockan 11 sa han till Holgersson, och gick sedan som han brukade till rangen, där han i ensamhet ville rätta till svingen och samtidigt förbereda sig inför söndagens predikan.

- Ni är även välkomna på kyrkkaffe i Församlingshemmet efter gudstjänsten, sa han innan han försvann.

Vi tog förlusten med upphöjd fattning, även om Holgersson förvirrad sökte råd av Glasmästaren och mig när Prästen var utom hörhåll.

- Jag har ju för fan inte varit i kyrkan sen jag döptes, sa Holgersson. Hur i helvete skall man klä sig? I mörk kostym eller

- Svärj icke, sa Glasmästaren. Det är simpelt att svärja. I all synnerhet under dessa omständigheter. Men du kan komma klädd i nästan vad som helst utom i de löjliga brallorna du har på dig nu. Och jag utgår från att du begriper att även en Lyle & Scott-tröja är utom all diskussion i detta sammanhang.

- Hur kunde du missa den enkla putten? sa Holgersson. Vilket elände du ställt till! Träna puttar, Glasmästare, det behöver du!

Så nu satt vi där i Prästens vackra kyrka. Han hade läst dagens epistel, och Holgersson, som inte allas var van, uppfattade budskapet i 1:a Petribrevet 5:5-11, som direkt riktat mot oss tre i fyrbollen, även om han inte till alla delar förstod det Gösta läste:

”Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, går omkring såsom ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka. Stån honom emot, fasta i tron, och veten att samma lidande vederfaras edra bröder här i världen”.

- Vad menar han egentligen, viskade Holgersson. ”Nyktra och vaken”. Vi har väl aldrig! Frånsett i Marbella på Trokadero och den där gången då

Jag tystade ner honom och tyckte, frånsett detta pinsamma inlägg, att det hela var tämligen angenämt och stämningsfullt i den lilla medeltida kyrkan, där vår kompis, med hcp 4, var centralgestalt denna vackra sommardag.

Gösta hade uppenbarligen överarbetat sin förkunnelse efter utgången av lördagens spel. När han lade ut texten kring Det förlorade fåret, kom den ena anspelningen efter den andra på sådant som har med golf att göra:

”Om han förlorar ett av fåren i öknen, lämnar han då icke de 99 och går och söker efter det förlorade, tills han finner det?”

- Det är som en golfspelare, som förlorat sin boll, utvecklade Gösta. Han söker och söker, i bästa fall med kamraternas hjälp, (hans blick svepte över oss) men han har tiden emot sig. Han måste finna den inom en bestämd tid. Fem minuter, stadgas det!

- Så är det icke med vanliga människor. För dem finns inga begränsningar. De kan söka tills de slutligen finner ett sätt är värt att söka.

- Glädjens med mig. Ty jag har funnit mitt får, som var förlorat”
fortsatte Gösta.

- Det är som med golfspelaren, sa han. Om han finner sin boll kan han gå vidare. Han är inte längre förlorad. Och glädjen är, eller borde vara, lika stor bland hans medtävlare.

-Bråkar han fortfarande om den där jävla bollen som han slog bort på Wittsjös fjärde, ”viskade” Holgersson. Det fanns ju ingen chans att hitta den

Glasmästaren fick dessbättre tyst på honom denna gång.

På något underligt sätt sydde Prästen ihop sin predikan, från förlorade bollar, via förlorade får som var out of bounds och ner i vattenhindren tills det i slutändan stod fullkomligt klart för både menigheten och oss tre i fyrbollen att Guds änglar skulle bli glada om vi usla syndare ansträngde oss en smula för att inte allt framgent vara sådana gemena syndare som vi egentligen påfallande ofta är

Och allt hade väl också slutat helt lyckligt om inte Holgersson, mitt under Välsignelsen, upptäckt att vår vän Prästen inte knäppte sina händer som brukligt är när präster och andra faller i bön.

- Se hur han håller, sa Holgersson återigen alltför högt mitt under bönen.

- Han använder Vardongreppet här också!!!!!!!!!!!!

- Han tränar t o m när han jobbar! Inte undra på att han vann i går.

Vi enades efter högmässan om att det för Göstas fortsatta karriär vore klokast om vi avstod från kyrkkaffet.

- Vi ringer sen, sa Glasmästaren. Tack för en välsignad förmiddag. Vi ses på lördag. Som vanligt.

- Bra talat, sa Holgersson till Prästen. Det var trevligt. På lördag är det du och jag mot Modie och Glasmästaren. Fem minuter är fem minuter. Jag skall från och med nu ta tiden på riktigt. Jävl Våldigt bra påpekad. Du är en bra präst!

Gösta log uppgivet men var uppenbarligen glad över att vi kommit till hans kyrka.

Och fattas bara. Bet är Bet.

För honom återstod sedan bara att under kyrkkaffet förklara för resten av kyrkobesökarna vad som menas med Vardongreppet.

Men han kom säkert på någon liknelse för det också.